

tror, det Rigtigste vilde være i denne Sag at gaa efter, hvad Videnskaben og Erfaringen lærer os at være det Rette, og naar man vil søge at handle herefter, kan jeg ikke formene, at Lovforslaget er slaact ind paa den rigtige Wei, idet man derved i flere Aar muligens vil hindres fra at komme ind paa en Udvikling i det Spør, man hidtil har anset for at være det rigtige at følge. Jeg skal villig indrømme, at Forholdene ere forskjellige paa de forskjellige Steder, og at der kan være Grund til at tage Hensyn til de lokale Forhold, og jeg tror derfor heller ikke, at der lader sig gennemføre en ensartet Fisserilov for hele Landet, men at en Del maa være overladt til Vedtægter efter nærmere bestemte Regler. Regjeringen har ogsaa havt Die for, at Forholdene ere forskellige, og at den efter Høiesteretsdommen er optraadt med Hensynsfuldhed mod Fisserne paa de Steder, hvor det vilde være forbundet med Tab og Ulempe for dem, om de strax skulde forandre deres Garn overensstemmende med Høiesteretsdommen, hvorefter der jo skal bruges Garnmasser af større Vidde, kan jeg ikke Andet end billige. Jeg tror, at man ligesaa vel i nærværende Sag som i det Hele taget skal optræde med en vis Marsomhed ved Gjennemførelsen af nye Tilstande overfor dem, der have indrettet sig i Henhold til ældre bestaaende Tilstande; men hvad jeg derimod har nogen Betænkelighed ved, er at gaa ind paa en Lov, der gaar i modsat Retning af, hvad man hidtil har forsøgt som rigtige Principer, og muligens derved udsætte en heldigere Afgjørelse i flere Aar. Efter hele min Opfattelse af Forholdene vilde jeg helst have set, at der slet ikke var kommet nogen Lov som denne; men dersom den høitærede Indenrigsminister maa holde for, at det ikke gaar an længere at fortsætte med den nærværende Tilstand, som er i Strid med, hvad Høiesteretsdommen har erklæret for at være gjældende Ret, kan jeg dog egentlig ikke indse, at man havde behøvet at give dette Lovudkast en saa lang Varighed, som man har givet det, da den høitærede Indenrigsminister ved Lovens Indbringelse i det andet Thing selv har oplyst, at der er indkommet til ham et temmelig stort Antal Andragender fra forskellige Fiskere, der kun gaa ud paa, at der maa gives dem en yderligere Frist af et eller to Aar for at indrette sig efter Bestemmelserne i Cirkulæret af 10de November forrige Aar, som den høitærede Minister fandt sig foranlediget til at udstede efter den nævnte Høiesteretsdom. Jo kortere Varighed man giver Loven, desto større Opfordring tror jeg, der er Grund til at vente, at der skal være til Stede for de forskellige Anskuelser om disse Forhold til at

mødes og til hurtig at kunne blive enige om en Fisserilov, som kunde være til Gavn for Landet. Efter hvad jeg her har tilladt mig at anføre, tror jeg, at der kunde være nogen Anledning for Landstinget til nærmere at tage denne Sag under Overveielse og at konferere med den høitærede Minister, inden man gaar ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger.

Carstensen: Som det ærede Medlem, der aabnede Forhandlingerne om det foreliggende Lovforslag, antydede, optraadte Regjeringen, efter at Høiesteretsdommen af 29de April 1880 havde fastslaact, at de for Limfjordsfiskeriets Mastevidde gjældende Regler vare gjældende for alle Farvande, med megen Lempe, idet man sendte Cirkulærer rundt til de forskellige Myndigheder, indeholdende Meddelelse om, at der ikke skulde skrives ind, uden at man i hvert enkelt Tilfælde forud havde forhandlet derom med Ministeriet. Man haabede ad denne Wei efterhaanden at gjøre Fisseribefolkningen bekendt med, hvorledes Forholdet var, og hvorledes de udsatte sig for en Høiesteretsdom ved at benytte mindre Master. Tilhøieligheden hertil var efterhaanden i Stigen, og denne Stigen antydede det Omslag i Anskuelser, der lægges for Dagen ved de nu indkomne Andragender, sammenholdte med de Andragender og Udtalelser, der findes i den Betænkning, som er afgivet af den i sin Tid nedsatte Fisserikommisjon. Dette Omslag er meget forklarligt. Endnu for en halv Snes Aar siden vare alle Fiskere paa det Rene med, at det, hvorom det dreiede sig, var at fiske en saa god og salgbar Vare som muligt for i fuldt Maal at kunne benytte den stadig stigende Værdi i Samkvæmmet med Udlandet og derved faae en høj Pris for Fisken. Men efterhaanden som man saae, hvorledes navnlig jydsk Fiskere drog ind i vore Fjorde paa Sjælland, i Velterne og ogsaa i andre Fjorde end Limfjorden paa Syllands Kyst, brugte smaamassede Garn og fiske al den Yngel op, der skulde tjene Fremtiden til Fangst, kom Mange til den Anskuelse, at skulde der være Gilde, kunde der være Gilde, og saa stod man sig bedst ved at tage Del i det saakaldte Krovfiskeri. Det er den faktiskke Gang, Sagen har havt, og derfor har Regjeringen efterhaanden maattet erkjende, at den lempelige Fremgangsmaade, der var anvendt, efter at Høiesteretsdommen var falden, ikke kunde føre til Maalet. Derfor fremkom Cirkulæret af 10de November 1884. At dette haardt har ramt en hel Del Fiskere, der efterhaanden have vænnet sig til dette Krovfiskeri, og at en streng Gjennemførelse af